

[Valdemar Thomsen.]

ikke har nødig at gentage sin Forsikring om, at et eventuelt Samarbejde maa gaa uden om min Person; det er noget fuldstændig underordnet i denne Forbindelse.

Naar vi ikke har faaet den i høj Grad tiltrængte valutariske Afspænding, som man vel har Lov til at sige Forfatteren af Pjecen har gjort sig til Talsmand for, kan det ikke skyldes daarlige Erfaringer fra Kronesænkningen i 1933, thi om den har man fra alle Sider, i hvert Fald nu bagefter, ment, at den var ubetinget til Gavn for hele vort Samfund, men langt snarere skyldes det vel den Omstændighed, at Det konservative Parti staar parat med Dolken, naar det gælder Kronen, uden Hensyn til, hvordan det gaar de Tusinder af stræbsomme Hjem, og uden Hensyn til, hvordan ikke alene vore, men ogsaa Verdens førende Nationaløkonomer ser paa dette Spørgsmaal. Som den internationale Situation tegner sig for Øjeblikket, maa dette Spørgsmaal være højaktuelt ogsaa for vort Land, og jeg finder det i høj Grad paafaldende, ja, urovækkende, at Formanden for Venstre, det ærede Medlem Hr. Brorsen, i sin Ordførertale i Gaar ikke havde et eneste Ord at sige om dette for Landbruget skæbnebestemmende Spørgsmaal.

Under de spændende Forhandlinger i det franske Deputeretkammer for kort Tid siden udtalte Ministerpræsident Blum: Devalueringen er ikke en Følge af, at Finansministeren ikke har tilstrækkeligt med Penge til sin Raadighed, men et Skridt til Gavn for den indre Fred i Frankrig. Med de ulige Indtjeningsmuligheder, der hersker mellem Eksporterhvervet og andre i vort Land, vil det, saa meget er sikkert, være umuligt at skabe økonomisk Fred, og derfor burde der ikke være Tvivl om, at Situationen ogsaa for vort Lands Vedkommende skal benyttes til at skabe den nødvendige Balance. Resultatet i Frankrig er aabenbart blevet gunstigt; i alt Fald ser man, at Diskontoen er blevet nedsat meget betydeligt, nemlig fra 6—7, maaske højere, til $2\frac{1}{2}$ pCt.

Noget i den Retning skete for øvrigt ogsaa i Belgien, da Belgien gjorde sig fri af Storfinansens Indflydelse og sænkede Møntens Værdi med 28 pCt. Der har vi et Fingerpeg om, hvor Vejen gaar, hvis det virkelig er Mening, at Kapitalen skal give sit Bidrag til Imødegaaelse af Landbrugs- og Arbejdsløshedskrisen. I Belgien ligesom her var det blevet betragtet nærmest som landsforræderisk at gøre sig til Talsmand for at benytte Mønten i Tilpas-

ningens Tjeneste, men omsider lod man altsaa alligevel Kapitalen faa sin Part, baade gennem Rentesenkning og gennem Møntdevaluering. Et halvt Aars Tid senere, da man havde Overblik over Virkningerne, var der i „Politiken“ en Kronik skrevet af Bladets økonomiske Medarbejder, hvori han med Hensyn til Forholdene i Belgien, efter at Mønten var sænket med 28 pCt., skrev: Den ventede Panik udeblev, Prisstigningen blev maadeholden, Produktion og Efterspørgsel steg, medens Arbejdsløsheden dalede. Eksportpriserne steg, sagde han, med 40 pCt. Købekraften blev forstærket, og Totalindtrykket blev, at Udviklingen nu gaar i den rigtige Retning.

Noget ganske tilsvarende skete for øvrigt i Amerika. Jeg nævner det, fordi det er betimeligt, at vi ser paa, hvad der sker i andre Lande, og hvordan man der har formaaet at modarbejde baade Landbrugs-krisen og Arbejdsløsheden.

Ogsaa her i Landet vil selvfølgelig en Devaluering kun medføre en maadeholden Prisstigning; der foreligger Udregninger for, at en Stigning i Vekselkursen paa 40 pCt. kun vil betyde en Udgiftsforøgelse paa 10 pCt. paa et normalt Budget i København paa 3 000 Kr., og den Smule Prisstigning, der bliver Tale om, kunde der overmaade let skaffes Erstatning for gennem en almindelig Rentesenkning, og naturligvis derigennem en mindre Udgift til Husleje og andet.

Hermed vil jeg forlade det Afsnit af mit Partis Genrejsningsplan, der angaar Valuta- og Pengepolitik, for at vende mig til det næste og ikke mindre vigtige, nemlig Rentespørgsmaalet.

Under Valgkampen var jeg ude for en Landstingsmand, der aabenbart betragtede Kapitalindehaverne som en Klasse Samfundsborgere, hvis gode Gerninger vi almindelige Mennesker burde paaskønne i langt højere Grad, end Tilfældet er. Den paagældende Landstingsmand — det var naturligvis en konservativ — var af den uforgribelige Mening, at det er Rente-nyderne, der besørger den nødvendige Opsparing. Det er imidlertid en stor Misforstaaelse, hvad jeg for øvrigt forgæves søgte at belære ham om, selv om det skulde synes ret indlysende, at det maa være Rente-giveren, der tjener og sammensparer Rente-pengene, før han afleverer dem til den passive Kapital.

Man — det gælder ogsaa Politikerne — er saa bange for, at den nødvendige Opsparing ikke skal foregaa, hvis Renten sættes ned. Jo, saamænd vil den saa. Jeg